

Η αγωνία των ελίτ μπροστά στην κάλπη

Συντάχθηκε απο τον/την Yiannis Aeras
Τετάρτη, 02 Μάιος 2012 13:44

Το αιρετικό άνοιγμα Τσίπρα στην ετερόκλητη θάλασσα του Καμμένου και η αίσθηση ότι οι λαβωμένοι «μεγάλοι» θα τιμωρηθούν μεν, αλλά δεν θα συντριβούν, αποτελούν τα πιο ενδιαφέροντα στοιχεία της προεκλογικής περιόδου. Εξελληνική αλλά εξίσου σημαίνουσα προβάλλει η κινητικότητα που παρατηρείται στην Ευρώπη, με τη διαφαινόμενη επικράτηση του Ολάντ, τους τριγμούς στην Ολλανδία και την Τσεχία, τη δυσaréσκεια των Ιταλών για τον Μόντι και τη φωτιά που σιγοκαίει στην ασθμαίνουσα Ισπανία.

Οι εξελίξεις στην Ευρώπη μάς αφορούν άμεσα, καθώς βρίσκονται σε άμεση συνάρτηση με την ετυμηγορία της 6ης Μαΐου. Η ψήφος των Ελλήνων δεν παραπέμπει απαραίτητως στην έξοδο από το ευρώ, όπως βιαστικά αποφαίνονται ορισμένοι εξ Εσπερίας. Είναι προδήλως αντιμνημονιακή και απόλυτα συμβατή με το γενικότερο ευρωπαϊκό αίτημα να αναιρεθεί η πνιγηρή συνταγή της εγκληματικής λιτότητας και να υψωθεί ως προτεραιότητα η ανάπτυξη. Επομένως -και παρά τις αποχρώσεις και τις διαφορές π.χ. με την ετυμηγορία των Γάλλων- η απόφαση της ελληνικής κοινωνίας θα ενισχύσει την ανατρεπτική δυναμική που αναπτύσσεται. Θα καταστήσει ισχυρό το χαρτί της διαπραγμάτευσης, ακόμη κι αν το χειριστούν οι δύο «μεγάλοι», πιθανοί συγκυβερνήτες μετά τις εκλογές.

Ο στοιχειώδης ρεαλισμός δεν επιτρέπει ανέριστες προσδοκίες. Ούτε η επικράτηση του Όλαντ συνιστά «επανάσταση» ούτε η πάνδημη οργή της χειμαζόμενης Ευρώπης μπορεί να ανατρέψει άρδην την υφιστάμενη κατάσταση. Όμως ένα φράγμα αρχίζει να δημιουργείται. Ένα ανασχετικό οχύρωμα στο ποταμηδόν της γερμανικής αφρένειας. Και τούτο υπό την προϋπόθεση ότι ο Φρανσουά Ολάντ δεν θα υποκύψει στα μοιραία θέλγητρα που προσφέρει η γαλλογερμανική ηγεμονία. Αλλά ακόμη κι αν συμβεί αυτό, η αντιρρητική ψήφος Γάλλων και Ελλήνων -και η γενικότερη αντίδραση της ευρωπαϊκής κοινωνίας- θα έχουν ήδη οργώσει ένα χωράφι υψηλών απαιτήσεων για δραστικές αλλαγές.

Ευστοχεί εν προκειμένω η ιταλική εφημερίδα «Κοριέρε ντέλα Σέρα». Αναφερόμενη στις ελληνικές εκλογές, καθώς και στη νέα κατεύθυνση της Γαλλίας για επαναπροσδιορισμό του Δημοσιονομικού Συμφώνου, σημειώνει τα εξής: «Αν σε αυτά προσθέσουμε τις επικείμενες εκλογές σε δύο γερμανικά κρατίδια, καθώς και την κυβερνητική κρίση που ξέσπασε στην Ολλανδία, χώρα που έως τώρα ήταν εκ των υπερμάχων της λιτότητας, αντιλαμβάνεται κανείς πόσο ανησυχητική είναι η κατάσταση αλλά και πόσο έντονα είναι τα αισθήματα της αγωνίας και της αδυναμίας που νιώθουν οι ελίτ της Ευρώπης αλλά και της Ιταλίας».

Η αγωνία των ελίτ μπροστά στην κάλπη

Συντάχθηκε απο τον/την Yiannis Aeras
Τετάρτη, 02 Μάιος 2012 13:44

Έχει δίκιο η «Κοριέρε». Λέει αυτό που (κάνουν πως) δεν καταλαβαίνουν όσοι κινδυνολογούν μιλώντας περί ακυβερνησίας στην Ελλάδα. Αγνοούν την αποτελεσματικότητα της λαϊκής δυναμικής, γιατί ποτέ τους δεν εμπιστεύθηκαν και δεν σεβάστηκαν πραγματικά την κοινωνία. Εννοούσαν να την παραμυθιάζουν, να τη χειραγωγούν και να την ελέγχουν. Και όταν εκείνη ξεφεύγει θυμωμένη από τον δυναστικό ιστό τους, επιστρατεύουν τα μεγάλα μέσα. Την κατατρομοκράτηση και τους εκβιασμούς. Όπως τώρα...

Φαντάζει αδιανόητο, αλλά πιθανό: Τα δύο κόμματα εξουσίας ενδέχεται ν' αγγίξουν το 50%, σύμφωνα με τις τελευταίες ενδείξεις. Αν αυτό επιβεβαιωθεί, οι δύο «μεγάλοι» θα σώσουν την παρτίδα. Μπορεί να χάσουν διά παντός τη δυνατότητα αυτοδύναμων κυβερνήσεων, αλλά όχι τον πρωταγωνιστικό ρόλο τους στα πολιτικά μας πράγματα.

Μια πρώτη και ίσως κοινότοπη εξήγηση υποδεικνύει ως βασική αιτία την έλλειψη εναλλακτικής λύσης και την κακοφωνία στη χορωδία της υφιστάμενης Αριστεράς. Μια άλλη εξήγηση, ψυχαναλυτικής υφής, είναι η ακόλουθη: η οργισμένη κοινωνική αντίδραση εναντίον των «μεγάλων» -και ιδίως κατά του ΠΑΣΟΚ- ενείχε και μια ενοχική πτυχή. Οι ψηφοφόροι των κομμάτων εξουσίας ένωσαν υπεύθυνοι και οι ίδιοι για τη νομιμοποίηση την οποία αφειδώς είχαν παράσχει στους ολετήρες. Ντρέπονταν να ομολογήσουν ότι είχαν ψηφίσει ΠΑΣΟΚ και ΝΔ, παροχετεύοντας (δημοσκοπικώς) την οργή αλλά και τις ενοχές τους σε παράπλευρους υποδοχείς, όπως η ΔΗΜΑΡ και ο Καμμένος. Όμως κάποια στιγμή -και όσο εντείνεται η εκβιαστική προπαγάνδα- αρκετοί εξ αυτών σταμάτησαν το αυτομαστίγωμα και επανακάμπουν αισχυντηλά, έστω με βαριά καρδιά, στα πατρώα εδάφη. Δεν ενθουσιάζονται γι' αυτήν την επανάκαμψη ούτε την πολυσυζητούν, αλλά φαίνεται να την έχουν προκρίνει.

Σ' αυτό το ομιχλώδες σκηνικό έπεσε σαν κεραυνός το άνοιγμα Τσίπρα για ψήφο ανοχής ακόμη και από τους Ανεξάρτητους Έλληνες του κ. Καμμένου. Ένας απίστευτος κονιορτός παραπολιτικής ευκολίας, επιφανειακών προσεγγίσεων και απύθμενης υποκρισίας σκέπασε αμέσως τον ουρανό της προεκλογικής περιόδου. Πρώτοι ξιφούλκησαν εκείνοι που εγκαλούν μονίμως τον Τσίπρα -και την Αριστερά- επειδή δεν δείχνουν διάθεση κυβερνητικής συνεργασίας, ώστε να υπάρξει βιώσιμο κυβερνητικό σχήμα! Άλλοι βγήκαν από τα ρούχα τους, κοπτόμενοι δήθεν για το «αμόλευτο» πρόσωπο της Αριστεράς, επειδή ο Τσίπρας δήθεν περιφρόνησε τις ιδεολογικές συντεταγμένες του χώρου του. Και άλλοι -αυτοί που μονίμως απευθύνονται και στους συντηρητικούς ψηφοφόρους και τους καλούν να μεταναστεύσουν στα δικά τους ιερά δώματα- άρχισαν να κραυγάζουν και να μιλούν για ανίερη συμμαχία και για άλλα τέτοια συκοφαντικά.

Ξαφνιάστηκαν και ανησυχούν από την «πρόταση Τσίπρα» οι ποικιλώνυμοι επικριτές. Είδαν για πρώτη φορά την ψηλομύτα Αριστερά να μην απαιτεί ένταξη μετανόιας, αλλά να ζητεί -σε εξόχως ιδιαίτερες συνθήκες- έμπρακτη στήριξη δικών της επιλογών, οι οποίες όμως αποτελούν κατά τον πυρήνα τους και τόπο για πολλούς Έλληνες, ανεξαρτήτως ιδεολογικού προσήμου...

Ο Τσίπρας τούς πήρε τα σώβρακα. Και αυτό δεν το συγχωρούν οι λογής δογματικοί. Προπάντων οι υποκριτές. Οι βουτηγμένοι στο έλος της μικροπολιτικής ευκολίας. Εκείνοι που συντήρησαν πεισματικά επί χρόνια τον καθηλωτικό και ολέθριο δικομματισμό. Εκείνοι

Η αγωνία των ελίτ μπροστά στην κάλπη

Συντάχθηκε απο τον/την Yiannis Aeras
Τετάρτη, 02 Μάιος 2012 13:44

που ύμνησαν το Μνημόνιο και δεξιώθηκαν εκθύμως τον εγκληματικό μονόδρομο των εντολέων... Μονάχα κατά το σκέλος της προτάσεως που αφορά το ΚΚΕ, τελούν εν δικαίω: ο Τσίπρας γνωρίζει άριστα ότι το ΚΚΕ δεν συναινεί. Ότι βαδίζει στον δικό του δρόμο. Επομένως, ακόμη και η έμμεση έκκληση προς τους ψηφοφόρους του ΚΚΕ να αναλογιστούν το ειδικό βάρος της προτάσεως για συνεργασία ήξερε ότι θα πέσει σε κενό. Ιδιοτελούς στοχεύσεως, με λαϊκίστικη αφετηρία το άνοιγμα στο ΚΚΕ εκ μέρους του κ. Τσίπρα. Θα μπορούσε να το αποφύγει...

Μέχρι τις εκλογές δεν αναμένεται κάτι άλλο σεισμικό ή ριζοτομικό. Κάποια ένταση των εκβιασμών, ενδεχομένως. Πάντως, οτιδήποτε και αν παρεμβληθεί μέχρι τότε, ένα δεν πρόκειται ν' αλλάξει δραστικά: η αγωνία και η αδυναμία που νιώθουν οι ελίτ της Ευρώπης και της Ελλάδος μπροστά στην κάλπη της 6ης Μαΐου...

Γιάννης Τριάντης
Το είδαμε [ΕΔΩ](#)